

thi der kan for Folk ved de Destruktionsanstalter, der bliver autoriseret i Henhold til Loven, og som altsaa vil faa store Masser af Kød af selvdøde Dyr til Behandling, være en stærk Fristelse til af økonomiske Grunde at se bort fra det moralske Ansvar og til at søge at skaffe sig Forbindelser, hvorved de paa en eller anden Maade kan udnytte noget af de store Mængder Kød, de modtager. Der vil ganske vist nok blive sagt — og det er rigtigt —, at naar Kødet bliver samlet paa enkelte Steder, kan der bedre føres Kontrol med det, og Meningen er jo, at der skal føres en saadan Kontrol, men man kan vist ikke være sikker paa, at denne Kontrol i alle Tilfælde vil slaa til. Der har under Krigen tidt været stor Fordel forbundet med at omgaa Kontrolbestemmelser med Hensyn til baade Kød og Flæsk, og vi har jo Gang paa Gang haft Eksempler paa, at der er sket Misligheder indenfor adskillige Institutioner. Der er rettet Henvendelse til Ministeriet om at faa foretaget Undersøgelser, og der er ligeledes rettet Henvendelse til Veterinærtilsynet om det samme, men de er kommet til det Resultat, at der ikke har kunnet ske noget. Det har dog vist sig, at Kontrollen ikke var saa betryggende, som man er gaaet ud fra. Derfor ser jeg ikke nogen særlig Betryggelse ved at gaa fra de Veje, vi hidtil er gaaet, for at opnaa det, vi alle er enige om at tilstræbe: at der ikke begaas noget uheldeligt eller ulovligt med Kødet af selvdøde Dyr.

Sagen har ogsaa en anden Side. Jeg savner en Bemærkning om, at der er ført Forhandlinger med Landbrugerne, og det er dog dem, det i højeste Grad angaar. Jeg vil ikke sige, at det forbavser mig, thi vi er ikke særligt forvante paa det Punkt, men jeg vilde dog have fundet det rimeligt, om ogsaa den Side var hørt. Hvad er det nemlig, der sker? Der sker i Virkeligheden det, at der paalægges enhver, der mister et Dyr, en Skat samtidig i Form af, at han hindres i at udnytte Kadaveret saa økonomisk som muligt. Ganske vist er et selvdødt Dyr i mange Tilfælde ikke meget værd. Men det kan ske, at det, dersom det er et meget fedt Dyr, f. Eks. en Hest eller en Ko, repræsenterer en ikke ringe Værdi. Der gøres i Bemærkningerne opmærksom paa, at vi har en Ordning i Øjeblikket hvilende paa en Forordning af 5. April 1919, som bestemmer noget i samme Retning, og at den Ordning har vundet almindelig Tilfredshed. Den vil imidlertid falde bort, da den hvi-

ler paa Loven af 7. August 1914, og derfor anses det for nødvendigt at faa en Lov, der opretholder de Bestemmelser, der er givne ved Forordningen. Jeg er ikke sikker paa, at Landbrugsministeren gør klogt i at vedgaa Arv og Gæld ogsaa i den Henseende efter Indenrigsministeren.

Det er blevet hævdet, at Bestemmelserne har virket til stor Tilfredshed, og jeg kunde derfor have Lyst til at omtale nogle Erfaringer, jeg har gjort. Jeg har mødt adskillige, som har været i allerhøjeste Grad forbavset over disse Bestemmelser, og det er ganske karakteristisk, at der en Gang kom til mig en radikal Mand, en Mand, som ved enhver Lejlighed, hvor jeg har stødt paa hans Virksomhed, og ved enhver Lejlighed, hvor der har været Tale om Politik og Regeringsforanstaltninger under Krigen, med utrættelig Energi og til Tider med ret anerkendelsesværdig Dygtighed er gaaet i Ilden for de Bestemmelser, der var truffene, — denne Mand kom til mig og sagde omtrent som saa: Hvad er det dog for en Forordning, den af 5. April 1919? Han gjorde opmærksom paa de mange Indvendinger, der er blevet rejst imod den, og de Urimeligheder, den indeholdt, men for ham drejede det sig om at faa fastslaaet, at den Forordning kunde Indenrigsministeren absolut ikke have Ansvar for; da den var dateret 5. April, maatte Ansvaret hvile paa det Afviklingsudvalg, der var nedsat i Henhold til Loven om Afvikling af 7. August-Loven. Han søgte at finde en Bekræftelse paa, at de uheldige Bestemmelser, som her var truffene, havde Ministeriet ikke Eneansvaret for, men Ansvar for derfor maatte Afviklingsudvalget dele. Dette tyder ikke paa, at der selv i Regeringen nærstaaende Kredse og blandt Regeringens Meningsfæller er saa overordentlig Begejstring for den Forordning.

Det forekommer ogsaa mig, at der er adskillige Ting deri, som vi absolut maatte tage Afstand fra. Ganske vist indføres der en Lempelse deri ved Lovforslaget. Efter dette er det tilladt Ejeren at afkoge selvdøde Svin til Sæbe, men ud derover skal alle døde Dyr afgives til de Destruktionsanstalter, som autoriseres omkring i de forskellige Egne af Landet, saaledes at Dyret kun betales med den Værdi, Huden har, uden Hensyn til, at vedkommende Dyr ellers har større eller mindre Værdi — i visse Tilfælde kan det godt have betydelig Værdi. Det forekommer mig at være at gaa for haardt til Værks overfor dem, der forud har lidt et Tab, at de